

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 9063702X

Discursus II. Ex summa divini in nos Dominij Excellentíâ infertur, quàm
grave sit Peccatum lethale. Cum perfectissimum sit Dei in nostrum
quemlibet Dominum, ut Creator, ut Redemptor, & ut Deus est, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51653](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51653)

14 DISCURSUS SECUNDUS, EX EXCELLENTIA

Psal. 20.
13.

Psalmista his verbis predictas. *Pones eos dorsum.* Non enim solum vobis terga vertet, sed quasi tergum suum vos faciet, ita ut impossibile ipsi sit amplius benevolis vos oculis aspicere. Qui post tergum aliquas literas abijcit, ita adversus non potest verè eas amplius intueri; sed aspicere potest, si de novo ad easdem vultum convertat. Verùm qui literas dorso inscriptas gerit (quemadmodum olim quædam portabant mancipia) quomodo respiciet, ut eas legat? DEO igitur, ut significaret à se nunquam in totâ æternitate bono oculo peccatores aspiciendos, non satis est dicere illos post terga sua relinquendos, sed quotquot sunt à se pro tergo habendos esse. *Pones eos dorsum.* Hoc si fiat, quàm bene pœnæ culpæ erit proportionata? Peccatores terga verterunt Deo; *averterunt scapulam recedentem.* Deus quoque sua illis terga vertet. Deum quasi rem nihili spreverunt; ipse illorum non recordabitur; quasi de facto nihil essent, & à naturâ eliminati. Illi has ipsi in conspectu suo intulerunt inju-

rias, ipse illos à facie suâ projectos; æterna morte afficiet. *Pœnas dabunt in interitu æternas à facie Domini.* Hic solum comparatio claudicat, quòd DEUM peccatores aspernati sint brevi tempore, vix momento peccati commissione delectati; ipsi verò in æternum à Deo contemnendi sine, & absque intermissione puniendi. Verùm hoc ipsum justitiæ est convenientissimum. Tam grande malum est unico tantum momento offendere DEUM, ut ipsa æternitas non sit satis longa ad tantam injuriam castigandam, si pœna sit absque cessatione futura. Quamobrem Charissimi, discite nunc, quid sit DEUM offendere, ut singulari attentione quòdvis caventes peccatum, non cogamini in Inferno incomprehensibilem tam venerandi Monarchæ Majestatem ad summam calamitatem vestram agnoscere; sed potiùs eandem ad summam felicitatem vestram cognoscatis in Cælo, primo ejusdem intuitu beati.

Zach. 7.
11.

DISCURSUS II.

Ex summa Divini in nos Domini excellentia inferretur Peccati mortalis gravitas.

Pf. 118.
131.

Iure merito potuit olim David peccato imponere nomen omnis injustitiæ: *non dominetur mei omnis injustitia.*

Hæc enim verissimè est magis propria

hujus monstri definitio. Injuria quæ inferretur hominibus, quasi quæ Jus ali-quod particulare lædit, est etiam inju-
stitia particularis; sed injuria, quæ Deo
irrogatur, quasi quæ omne Jus possi-
bile invadit, non potest æquiori titu-
lo, quàm injustitiæ ad eò generalis de-
signari.

signari, in qua omnes continentur iniustitiae; *omnis iniustitia*. Quamvis igitur verum sit, quotquot in DEO ad amandum illum reperiuntur tituli, tot à nobis, dum eundem offendimus, committit iniustitias. Nihilominus ad res solos praesentem meum restringam Sermonem, demonstraturus, quam grande sit malum quodvis peccatum, quo his tribus titulis, ob quos DEO obedire tenemur, nos opponimus; obedire tenemur tanquam Creatori, tanquam Redemptori, denique tanquam Deo. Certè errorum omnium maximè intolerabilis, qui peccantium excæcamentes, est ille, qui à sancto Jobo his notatur verbis. *Vir Vanus in superbiam erigitur, & tanquam pullum onagri, se liberum natum putat.* Falsissimum, falsissimum est, clamat S. Augustinus, *quid tam non tuum, quam tu, se alienius, quod est?* Non est res, quæ sit minùs nostra, quam nostrum liberum arbitrium, quoties tres has obligationes modò dictas perpendere vellemus, quæ nos admonent, quantum opere debeamus habere subiectum illud DEO. Atque hæc sunt tres illæ obligationes, paucis immensa complectentes, quæ à Davide insinuantur, ubi desiderans invitare homines ad Deum tanquam supremum Dominum recognoscendum; *Venite adoremus Dominum, tria supra dicta attulit motiva, quia creavit nos, qui fecit nos: quia velut Divinus Pastor sanctissimo Sanguine suo nos redemit; nos autem populus ejus, & oves pascua ejus.* Supra omnia verò quia est Deus noster, *quia ipse est Dominus*

Deus noster. Incipiemus igitur à primo creationis titulo, & si tempus omnes explicare non permiserit, ceterum in alium Sermonem reservabimus.

I.

II. Quanquam sint plurimi possessionis tituli, non est tamen ullus justior, quam effectiois; ita viri Docti observant, Deum in Sacris Litteris frequenter vocari Dominum creaturatum: quia illas fecit, easque ex nihili abyfso extraxit, in qua per omnem æternitatem abstrusæ permansissent. Singularet autem hoc notatur in pulchris illis verbis ex libero Esther. *Domine Deus omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita; tu enim fecisti omnia.* Et ut verum fateamur, quis plus Juris habet in statuum, quam Artifex, qui ex rudi saxo tam venustum effinxit opus? Artifex tamen marmor non fecit, non illi soliditatem contulit nec splendorem, nec durabilitatem contulit, solum in hominis similitudinem illud exculpsit. Quale igitur Jus erit Deo in quemvis nostrum, cum ille omnia fecerit, quæ sunt in nobis, imò ex nihilo fecerit, faciendoque potentiam infinitam adhibuerit? dixi infinitam, quia ut aliquid fiat ex nihilo, ajunt Philosophi, non sufficit potentia finita, infinitam esse oportet. *Infinita virtutis est ex nihilo producere:* Et hæc est illa, quam Deus in creatione nostra impendit; ideòque in nos par potentiae dominium, id est infinitum, acquisivit.

Esther. 13. 9.

S Thom. 1. p. q. 32. m. 1. ad 2. & q. 45. ar. 3.

III. Imaginamini vobis, antequam essetis homines, vos tot in littore maris fuisse

minus se non amplius esse Dominos, sed ipsum solum hoc nomine dignum esse declarabant, utpote illum, qui solus creasset omnia. *Dignus es Domine DEUS nosse accipere gloriam & honorem, & virtutem, quia tu creasti omnia.*

V. Quod si ita est Charissimi, considerate, quâ DEUM afficiatis injuriâ, quando pro libidine vestra vivere vultis, ita ut ad desiderijs vestris satisfaciendum, voluptatulamque aliquam capiendam, divinis vos non veltis submittere mandatis, perinde ac si integri vestri ipsorum essetis Domini. Tam cæci estis, ut magnum illum Dominum, qui supra vos est, non videatis; à quo multò magis secundum essentiam dependetis, quàm à vobismetipsis; quippe esse non potest, ut vos sitis sine vobis, bene autem esse potest, ut sitis possibiles, sed absque illo non solum non essetis actualiter, sed multò minùs unquam possibiles.

VI. Attamen id, quod in essentiali hac subjectione summum est, quòdque Creatoris titulus in se maximum continet, adhuc vobis non dixi. Quandoquidem considerare oportet, hoc DEI dominium, quia vitam nobis dedit, omni momento augeri, cum ab illo etiam conservemur. Charissimi, DEUS non est sicut Architectus aliquis, qui domo exstructâ abire potest, absque illo enim Domus jam erecta consistit. Non est ita DEUS, inquit Sanctus Thomas, ut creatura in se ipsis perseverent; necessarium est, ut continuò illis DEUS unitus maneat, suòque divino brachio

R. P. Segneri Christi, Instr, Tom. II.

illas sustentet, quæ allàs in antiquum suum nihilum reciderent. *Si suam actionem eis subtraheres, omnia in nihilum redigerentur.* Videtisne illam lampadem ante altare suspensam? Si funem, ex quo pendet, præscinderetis, quamprimum caderet, licet à tot jam annis in aëre pependerit. Sic se res habet nobiscum, cunctisque creaturis, quæ omni momento tam indigent post multos annos in essentiâ suâ conservari, quamprimo natiuitatis suæ die indigebant. Unde quovis temporis puncto à DEO conservantur. *Portat Heb. 1. 3. omnia verbo virtutis suæ.* Semper enim pro utilitate nostra potentiam illam creativam continuat, quâ in principio nos fecit. Quare si pro primo illo momento, quo creati sumus, infinitam Deo debemus subjectionem, qualem illi debemus pro omni illo tempore, quo nos conservavit? quovis enim instanti conservando nos non facit minùs, quàm si semper de novo nos crearet. *Non aliter Deus res in esse conservat, quàm semper eis esse dando.* Manifestum est, sicut creationis gratia semper continuatur, ita quoque jus illud, quod in nos habet DEUS, continuò augeri; si tamen infinitum potest crescere.

VII. O magne Domine, quid est igitur DEUS noster! O Igens Dominium, quod illi competit in nos! postquam enim fecit nos, non solum nos potest destruere, sicut camentarius domum à se exstructam diruere potest, sed ubi nos conservare desinit, in nihilum redigere potest; quod camentarius non valet, qui ad summum

S. Thom.
p. 1. q. 9.
art. 2.
in c.

in pulverem domum redigeret ! At nihilominus Dominium tam excelsum non cognoscitur ab homine, imò liberrimè absque ullo respectu contemnitur ! Video, si quandoque à fure nocturno ex vitibus horti vestri aliqua clepantur uvæ, tantopere vos indignari, ut non pudeat ei coram Iudice licentiam intentare, & quandoque etiam juramento exacto pauculorum racemorum furem detegere. Jam verò dicite mihi, in quo tanta, quam passi estis, fundatur injustitia ? in hoc fundata est, quòd vites sine plantatæ in terrâ vestrâ. At terram illam, in qua plantatæ sunt hæ vites, vos non fecistis, nec plantas produxistis, nec pluviam fecundastis, nec radijs solis calefecistis, neque rore cæli recreastis, neque cæli influentijs animastis, neque unicam quidem pampinorum illorum fibram formastis; tantum abest, ut vel unicum acinum in uvis nascentem feceritis. Quantus tumultus propter jus extrinsecum in has vites ? quid jam faceretur, si supra illas dominium vobis esset intrinsecum, integrum & universale, quo quidquid & pulchrum & utile in illis continetur plantis, à vobis factum fuisset ? Et hoc ipsum est, quod vobiscum fecit Deus, & sine ulla comparatione multò plura. Quomodo ergo creditis, nullam à vobis committi injustitiam, quando peccatis ? An non meministis, non esse similem peccatori in terris furem, qui Deo jus aufert infinitum, quod Divina voluntas habet in voluntatem creatam, quâ omnia pro beneplacito

suo fieri velit, hominem verò pro animi sui libidine nihil velle posse ? Ego mihi persuadeo, Deum nonnunquam permittere, ut quædam vobis auferantur, ut ex furti illius d. splicitiâ & indignatione contra eum, qui illud commisit, colligatis indignationem DEI, quàm ei suum jus auferendo, hoc est vos ipsos surripiendo excitatis. Quâ indignatione contra talem furem, talæque furtum quid potest esse justius ?

VIII. Imò propter hanc ipsam causam credere licet Deum quandoque permittere, ut à filijs vestris horrendum affligamini; ut intelligatis, quid sit factorem vestrum contristare. Poterat Deus, ut alio loco docui, per se ipsum omnes homines creare, posset enim, si vellet, omnes lapides in homines convertere: *potens est de lapidibus suscitare filios Abrahæ.* Nihilominus non voluit per se homines producere, sed potius statuit, ut unus ab alio nasceretur, & ut Patrum & filiorum successio sit, ut Patres ab illa obedientia & honore, quem jure merito à filijs suis exiungunt, obedientiam, & honorem discerent, quem multo potiori jure Deus ab ipsis requirit. Sic itaque persuadere vobis, scriptus à Deo permittit, ut filij vestri proculcata obedientiâ vobis non gerant morem, nec ullum honorem exhibeant, ut damno vestro docti majorique animi dolore intelligatis, quàm grave malum sit DEO Patri optimo inobedientem esse, debitòque honore eum non afficere. Unde imposterum nolite lamentari, homines nulli sibi ducere

cere religioni, sua alijs auferre, filios vestros tam contumaces & refractarios esse, ita ut impossibile sit vobis illos regere. At meum, si placet consilium sequimini: vos ipsos inculcate, & intra vos dicite: quomodo ego audeo ab alio quicquam exigere, aut aliquid amplius, quod ipse DEO non præsto? An fortè majus furtum est, paucos aliquos fructus elepere, quàm Deo alicujus creaturæ suæ voluntatem surripere? Aut, ètne major fortè perversitas; quemdam filiorum meorum non parère justis meis, quàm quòd ego DEI transgrediar mandata? Quia ex reflexione aliquam immensæ illius injustitiæ umbram observabitis, cujus Tyrannidi voluntariè vos subjicitis, quotiescunque peccato vos contaminatis. *Non dominetur mei omnis injustitia,*

II.

IX. Ecce igitur primum Domini infiniti titulum, quod Deo in suas deberetur creaturas, eò quòd fecerit illas. Nihilominus, si ita licet discurrete, hoc est debitorum nostrorum minimum. Quò non cum titulo Redemptoris accrescit eorum summa? tantum accrescit, ut Sanctus Bernardus illam considerans obstupescat. *Si totum me debeo pro me factò, quid addam pro me jam refectò, & refectò hoc modo?* Sed ut clariùs hoc percipiamus, præsupponendum est priùs, quid sit redimere. Redimere idem est ac rem aliquam pretio recuperare, quæ revera prius ad nos pertinebat, sed à nobis abalienata est; unde necessa-

riò sequitur, bonum illud hoc modo recuperatum duplici titulo nostrum esse; nostrum est, quia ante erat; & nostrum est de novo, propter pretij pro eo solutionem. Quare licè homo DEI esset, quia modo jam dicto ab illo creatus fuit, nihilominus quia peccando Divino se imperio subtraxit, saltè quoad possessionem, hunc suum fundum Deus ipse redimere voluit tam perversè alienatum, non ut homo propriam animi posset sequi libidinem, sed ut novo hoc titulo, Divino Dominio magis subiceretur, adeòque strictiùs divinis teneretur obtemperare mandatis, quò major erat servitus, è quâ redemptus fuit. Quare si cognoscere desideretis, cujusmodi nostra Deo debita sit præstanda subjectio, eò quòd ab ipso redempti sumus, paucis hisce verbis illam indicabo: Proportionata debet esse servituti, quâ nos gratiâ ipsius liberati sumus; DEO debemus subjectiorem, non enim aliter chirographum illud, quò nos Inferno vendideramus, JESUS laceravit, quàm ut aliud exararet, quò de novo charissimo Patri suo cælesti nos dedicemus. *Pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est.*

X. Triplicem igitur servitutis nostræ carenam considerate, ut eadem præsentem obligationem nostram metiamur. Antequam redempti essemus, trium inimicorum eramus Servi, Peccati, Diaboli & Mortis. Servi eramus peccati, nulla enim vi creatâ ab animâ nostrâ pote-

De Dilig. Dio.

2. Cor. 3. 15.

poterat auferri culpa, quâ onerata erat, & quasi insolubili vinculo oppressa tenebatur. Erasmus Diaboli mancipia, qui nos devicerat, unde licet etiam ille sit mancipium culpæ, quemadmodum & nos sumus, nihilominus, cum ille primarius in peccati regno sit minister supra reliquum servorum vulgus, tale jurisdictionis exercet Dominium, quale in turbam ad tritremes relegatam competit Porrisculo seu remigum Præfecto. Tertia, quâ premimur, est servitus mortis, non tantum corporis, quæ brevis est & transitoria, sed æterna animæ, quæ subditos suos semper vivos in igne detinet, ut quovis æternitatis interminabilis puncto moriantur. Qui æternorum istorum vinculorum pondus verè æstimare poterit, aliquo modo etiam immensam Deo serviendi obligationem, illique obediendi debitum redemptione nostra contractum intelligere poterit. Agrippa sex mensium spatio à Tiberio Imperatore in carcerem conjectus, à Cajo illius in Imperio successore libertate donatus fuit, cum hoc insigni beneficentiæ additamento, ut Catenam auream illi daret tanti ponderis, quanti erat illa ferrea, quâ tam durè hucusque vinc-tus fuerat. Quare Cæsar Agrippæ indicare voluit, se tantundem præstare, beneficio illum sibi obstringere, quantum ab alio catenâ ferreâ eatenus con-strictus fuerat. Si me non puderet, tam humilli comparatione Redemptoris nostri divinas explicare inventiones, dicerem hoc ipsum esse, quod JESUS Christus nos Redempturus intendit;

voluit nimirum omnes carenas nostras ferreas commutare in aureas, ut quantum illis prius peccato inviti astricti eramus, alterum tantum post redemptionem ex amore Deo alligaremur.

XI. Si propter solam Redemptionem tam altum DEO in nos competit Dominium, quanto majus illud erit, quod tam caro pretio, hoc est, proprio sanguine suo nos redemerit? Atque ita se res habet. Non vili aliqua auri solutione, ut alij solent, sed se ipso nos recuperavit. *Non corruptis* 1. Cor. 1. 8. 11.
libilibus auro vel argento redemptus est,
 inquit Sanctus Petrus, *sed pretioso Sanguine: quasi agni immaculati Christi & incontaminati.* Si rem perpendere-mus, ut æquum est, dum servus auro emitur, dicendum esset, terræ verum jus esse in talem servum, non Domino; illa enim è venis & visceribus suis pro redemptione illâ præbuit prelium, Dominus autem ex propriâ substantiâ suâ nihil contulit. DEUS autem alio modo procedere voluit, pro magnâ hac redemptione aliud nihil, quàm seipsum impendere voluit, ut homo nunquam cum alio obligationem suam divideret, sed totam unico DEO suo attribueret, qui simul redemptor ejus est, & pretium. *Trans-* Ensb.
fisse ipsum video in pretium meum. At Emiff.
 tonitus ineffabilis hujus mysterij hom 6. de
 magnitudine dicebat Emiffenus. *O Paschi*
 quantum est hoc mysterium! Vide-re DEUM illum, qui propter infinitam perfectionem suam, est meus finis ultimus, descendentem de magnitudinis suæ throno, tantopere se humilia-

milliare, ut dignetur esse medium salutaris mee, hoc est salutis illius, quam ipse habet pro fine suo. Non videtur amor illius majus capere posse incrementum, nec servitutis nostrae obligatio magis posse crescere.

XII. Seneca deplorat Platonem Philolophorum principem ab Eginetis in servitutem abductum, soluta octo sestertium pretio à quodam amico suo Anicero appellato in libertatem vindicatum esse. Vir tanti nominis, inquiebat Seneca, pretio estimari non debebat, sed aliquot talentorum millibus comparari; quare amicus ille beneficio suo magnam admisit inhumanitatem. Charissimi, an forte nos similiter dolere possemus? Ah amicissimus Redemptor noster non ita nobiscum egit! ille infinito nos redemit pretio. *Empri enim estis pretio magno, & ne quidem hoc ipsis ipsi scitis fuit.* Quantumvis enim minima Sanctissimi Sanguinis ipsius gutta, plus valeat, quam æterna omnium hominum possibilem vita, nihilominus non voluit tantum unam dare guttam, sed omnem in Cruce velut mensa publica deposuit. Imò cum nescio, quam parum illius in cordis sui ærario mansisset post mortem, voluit, ut cuspis lanceæ illi referando clavis esset, quâ reliquum illius pretium extraheretur, ut se toto nos omnes infinites redimeret. Dixi infinites, qui si illud pretium erat valoris infiniti, toties dici potest à Christo nos redemptos esse, quoties ad nos redimendos aptum erat; qui rem aliquam duplo plus solvit, quam

valeat, bis illam emisse dicitur. Quo modo igitur non etiam idem de Christo dici posset, infinites nos ab illo redemptos esse, cum pro nobis infinites plusquam valebamus, exsolverit. Quod si ergo infinites ab illo redempti sumus, quis non videt etiam infinitis modis, nos totos ipsius esse? Saltem hoc certum est, sicut quot sunt momenta, quibus à DEO conservamur, tot sunt vincula, quibus illi tanquam Creatori nostro obligamur; Eodem modo quot sunt pretiosissimi Sanguinis ipsius guttæ, tot sunt vincula, quibus auget & vindicat sibi servitutem nostram tanquam Redemptori debitam.

XIII. Tanto magis, quia ad pretij exsoluti pro hac emptione immensitatem, modus persolvendi pro nobis accedit. Quamvis enim DEUS non unam guttam, sed toto sanguine suo hominem redimere statuisset, modum placidissima morte illum ostendendi eligere poterat, ita ut omnes aperirentur illi venæ, sed præ lætitiâ, nihilominus huic gaudio mortem crucis prælegit. *Proposito sibi gaudio, sustinuit crucem.* Neque hoc tantum illi satis fuit; sed doloribus illis, quos totâ vitâ durissima illa inflixit flagellatio, duriorque capitis è spinis coronatio, terribile illud tormentum, quod erat tribus horis continuis tribus transfixum clavis toto corpore pendulum hære in cruce, prodigiosissima inventionione inexplicabiles interioris animæ adjunxit penas, quo carnificum rabies non poterat pertingere, & quidem pro mensurâ amoris sui

fui illas adjunxit, id est tantas, quantas ad omnium hominum scelera à principio mundi usque ad finem committenda, in se puniendâ, sufficientes judicavit. Hac bolide jam pridem usus est Sanctus Thomas ad inferutabilem Dominicæ passionis maris fundum indagandum. *Tantam quantitatē doloris assumpsit, quæ esset proportionata magnitudini fructus, qui inde sequebatur.* Et quis unquam satis filiorum pro hoc fundo metiendo deglomerabit?

XIV. Ulterius, quandoquidem aliunde ad tam multa sufficiendâ jam determinatus erat, saltem honoratâ morte vitam suam finire poterat; at tamen magis ignominiosam, quàm unquam homo mortalis perpeffus est, elegit; millenis voluit onerari injurijs, millenis confundi sannis & opprobrijs, millenisque proscidi blasphemijs, quæ peccata, quæ exsolvit, non nostra, sed sua essent propria.

XV. Denique ut extremè coptosa esset Redemptio, non solum quoad solutionem nimiam Satisfactionis, sed etiam quoad satisfaciendî modum, summa cura promptitudine hoc ingens suppliciorum pelagus ingressus est, ita ut majorem patiendî sitim habuerit, quàm quâ Judæi, & Dæmones illum cruciandî flagrarent. Ideoque ubi in Psalmo hæc leguntur verba: *Pf. 68. 5. cucurri in sitim;* quibus Christus ardentissimum patiendî, animamque exponendî explicat desiderium, Sancti Basilii & Ambrosii inter alios legunt, *Ambros. cucurrerunt in sitim;* quibus inimicorum rabiem, Christi necem quærentium, exponunt, duasque sitis tam di-

versa flammæ sibi invicem opponunt, ita ut illa Christi tanto inimicorum sitim superet excessu, quanto eorundem odium ab amore divino vincitur. Et fortè hæc ipsa fuit causa lateris lanceâ aperti, quâ tantâ in Christum mortuum crudelitate defixit Centurio, non aliter, quàm si adhuc viveret; scilicet ut sitis ejus appareret. Usus jam receptum est, ut si persona quædam illustris ignoto mortis genere decedat, illius cadaver aperiat ad morbi causam, aut partem læsam cognoscendam. Quæ verò mors magis insolita in viro Principe inveniri potest, quàm DEUM inter duos latrones medium exspirare? Voluit igitur optimus Dominus noster, ut simile ab hominibus fieret in corpore suo, aperto post mortem latere, manifestam mortis suæ causam in vulnerato corde legerent, discerentque illum sitis plura patiendî pro homine mortuum esse. Quod si ita est, quare ex vobis? quare tam extremis suis doloribus adhuc extremum patiendî desiderium conjunxit? quare dolorum immersus abyffo moriens queritur à siti sibi necem inferri? quare denique etiam mortuus, in dō resuscitatus, resplendens & gloriosus in sanctissimo corpore suo voluit reservare vulnera sua? quare etiam toties millies quotidie Passionem suam ab initio renovari voluit, quoties in toto mundo Sacrificium Missæ offertur? quo novi isti collimant excessus, quàm ut nobis significent, illum toties de novo Passionem suam subire paratum esse, cum in corde suo; sitim, desit

desiderium & voluntatem ad omnes has mortes sufficientem, & pro omnium dolorum suorum exantlativum multiplicato cumulo conservet? desiderat sine, argumenta clariora, ut cognoscatis, quàm verè apud illum copiosa fuerit nostra redemptio?

XVI. Interim ecce parvum quoddam immensorum debitorum nostrorum cum Christo contractorum compendium, quod ad tria reducitur capita: Redemptos nos esse per illum à servitute durissimâ: redemptos esse pretio superabundante: redemptos esse tam excessivi amoris modo. Jam verò in hoc ipso compendio vestrum est, considerare parumper, quanta sit vestra obligatio ex una parte, quantumque ex alterâ parte eidem satisfaciatis? Charissimi, quid fecistis huc usque, ut parum aliquid pro hac summâ in solum dareis? quid huc usque vicissim Christo retribuistis? Dicamne ego? gratiam ipsius pro quavis vilissimâ reculâ, nominis estimatiunculâ & voluptatulâ commutastis, in quavis furriâ sanctissimum Nomen ipsius in vanum assumpsistis, toties Sanguinem illum, quo à tantis maculis lavari sumus, corpusque illud divinum rotas pro nobis oblatum blasphemastis. DEUM immortalem! quousque Christianorum crevit perversitas, cum plurimos illorum rogare oporteat, ut saltem eo, quem etiam ipsi infideles non abnuunt, Jesu Christi Nomen honore afficiant? Audite ergo, Postquam vobis, licet in compendio, immensas, quas habemus amandi, obediendi, honorandi Crucifixum Re-

demptorem nostrum obligationes demonstravi, non peto à vobis, ut in gratiam illius omnia vestra vendatis, pauperibusque erogetis, quemadmodum primi solebant Christiani: non peto, ut derelictis domibus vestris in solitudinem secedatis, Deoque solli vacetis, tot, & tantorum Anachoretarum more: non exigo, ut quovis tormentorum genere sanguinem pro ipso profundatis, quemadmodum tot Sancti Martyres suum effuderunt. Hoc solum peto, ut illum Christi Nomen exhibeatis honorem, qui eidem ab ipsis Turcis defertur, à quibus ejusdem violatores non relinquuntur impunes. Et hoc tam parum, ego à vobis non possim obtinere? An etiam impostorum nomen Christi majori cum irreverentiâ, quàm ipsius Diaboli nomen appellare soleatis, usurpabitis? imò blasphemando, aut pejerando utrumque, Infernalis nempe proditoris, & Salvatoris nomen conjungetis? An adhuc omnes fraudes vestras, quas emendo & vendendo committitis, ne impostores videamini, omnes minas, quas vindictæ rabie intentatis, ut magnanimi habeamini, omnia etiam mendacia, quibus miseras faminas decipitis, ne supplantatores vos esse credant, an inquam hæc scelera Sanctissimo Christi nomine confirmabitis? Sanctus Joannes Chrysostomus dicit: nescire vos, quid sit DEUS, & quid sit Christus, cum sine necessitate eum nominatis: cogitate jam, an sciatis, quid sit DEUS & quid sit Christus, quando tam sacrilegè ipsius nomen usurpatis. Sola il-

lius

lus appellatio horrore vos replere deberet. *Nōne cūm DEUS nominatur, oportet horrere?* Attamen non horretis, Deum injuriosis tractare verbis, quasi toti cœlesti Curia non incomparabilis videretur monstrositas, à misero terræ vermiculo tanti Monarchæ nomen tam iniquè usurpari, quod omnes Sancti non nisi cum sacro tantæ venerationis elogio, à Seraphinis edocti, audent proferre, dum prius Sanctus, Sanctus, Sanctus, Deinde Dominus, denique Deus exercituum ab illis nominatur. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus, Deus exercituum.* Sanctus Paulus protestatur se duorum Blasphematorum corpora Alexandri & Hymenæi Diaboli manibus tradidisse, ut infernalis istius carnificis operâ castigati, discant non amplius imposterum blasphemare. *Quos tradidi Sathana, ut discant non blasphemare.* Doleo, me non posse pluribus hujusmodi simili supplicio saniozem reddere mentem, præcipuè verò illis, qui postquam JESU Christi Sanguinem blasphemarunt, cūm linguam sibi præmordere deberent, adhuc, ut ita dicam, labra sua linguunt, seque excusant, iram hujus Inconsideratæ locutionis causam esse. *Quæ ira? quæ indignatio? O impudentes mortales! Si quis in sinum vestrum evomeret, seque deinde excusaret, se nauseâ stomachi laborare, an id æquo ferretis animo? Si stomacho langues, illi diceretis, quare te non vertis aliò? an tibi humus deest, in quam crebrarum tuarum crapularum illuviem exoneres? Perpendite igitur,*

If. 6. 3.

1. Tomi
1. 10.

tur, an Christus extremo illo dñe consuetam execrandorum verborum vestrorum excusationem sit approbaturus, ex indignatione ea à vobis prolata esse: quasi non altus fuisset locus, in quem spurcam iram vestram, quam in sanctissimum Sanguinem, lacrarumque & vulneratum JESU Redemptoris vestri corpus evomere potuissetis?

XVII. Verum discursum hunc, licet utilissimum, relinquamus, fructum enim magis universalem prætendo, Desidero, ut immensam illam injuriam, quam infertis Deo, bene intelligatis, quotiescunque peccando vos ipsos Deo furamini, postquam tanto amoris excessu ab illo redempti estis. Sanctus Paulus existimavit, impossibile esse, hominem posse peccare, postquam morte Christi tantopere obligationes nostræ auctæ fuerunt, ut idè, cūm dixisset, Christum in remissionem peccatorum nostrorum mortuum esse, potiùs dicere voluerit; Christum in remissionem peccatorum, Passionem suam præcedentium, quam dicere, in subsequenti remissionem mortem obijisse; *in remissionem præcedentium delictorum*; quasi non crederet, post tantam passionem, aliquam amplius peccatorum speciem inveniri posse; talia monstra illi videbantur delicta ejusmodi! Et ut verum dicam, si quidquid Christus fecit, vel passus est pro omnibus hominibus, id pro uno solo homine fecisset, & passus esset, quid diceretur de hoc homine, si viveret (quemadmodum similes ei peccatores hodie vivunt) Deumque pro te nihil offenderet, furore æstuans

Rom. 3.
25.

æstuans blasphemare? Quid reliquum genus humanum non redemptum de tali diceret? Quibus verbis nefarii hominis ingratitudinem detestaretur? O quam unumquamque puderet, sibi cum eo naturam esse communem, propter opprobrium, quod in omnes alios homines, licet non approbatores, aut delictorum ipsius complices, redundaret! An igitur fortè minus vos Deo obligatos putatis, quia simul vobiscum etiam alios redemit? Magnopere hallucinamini, hoc enim ipso augetur beneficium, quia non tantùm vobis sed etiam vestris collatum fuit, cum etiam quia unicuique vestrum eadem cognitionis, applicationis, singularisque affectus plenitudine præstitum fuit, quasi solus esset in Mundo.

XVIII. Cur igitur non omnes factro percellimini horrore, cum DEO tam ingratos, & injuriosos fuisse vos recordamini, quotiescunque unico solo actu immensæ obligationi, quâ illi obstricti estis, vos opposuistis? an imposterum audebitis peccatum existimare leve esse malum, iis que, à quibus reprehendimini, respondere, vos esse vestri ipsorum Dominos, id eoque etiam pro beneplacito vestro vitam velle agere? Vosne Domini estis vestri ipsorum, postquam à Christo, cujus propter creationem toti eratis, insuper infinito pretio, sicut audistis, redempti estis? Cùm sit Creator & Redemptor noster, tale in nos omnes ipsi competit Dominum, ut si bonitas ejus non in contrarium illum inclinaret, posset propter me-

R. P. Segneri Christ. Instr. Tom. II.

rum potestatis exercitium non solùm omnem etiam minimam nobis voluptatem interdiceret, non solùm maxima quævis irrogare supplicia; sed etiam si veller, omnes compedibus victos, tanquam mancipia, sub ter: à in flammis tenere, omnemque lanienam, quasi vilibus cum pecoribus in macello, exercere. Et tunc verum erit, cùm rem præcipiat tam æquam, ut est amare illum, cùm res prohibeat tam faciles, ut sunt verbi gratiâ, aliis non facere, quod sibi fieri quis nolit, adhuc tamen inveniunt homines, à quibus tam Sacrosanctæ infringantur Leges, qui tam suave jugum ab humeris suis excutiant, dicantque cum iniquis illis: *Nolumus hunc regnare super nos!* Quis unquam possibile crederet hujusmodi injurias, si non adeo essent communes?

XIX. Dicite mihi parumper: Si quis vobis parum id, quod ante aliquot dies in foro emistis, vi eriperet, an non statim aliorum opem pro abigendo fure flagitaretis? An non velletis Magistratum pro defensione vestra armari? An non velletis, Judicem pro causa vestra conscendere tribunal, & an non omnium legum Patrocinium ad impediendum furrum puniendumque imploraretis? & vos sufferetis Jesum Christum, qui corda vestra immenso divinatorum dolorum pretio comparavit, eorum irreparabilem facere jacturam, violentèrque suâ extrudi possessione, ira ut nemo indoleat, reclamètque? absit hoc à vobis, absit. Et si nemo alius causam illius

D

susci-

I. Cor.
6, 20.

fulcipit, ecce me, ego loco ipsius reclamo, ipsiusque nomine contra vos turbatae possessionis licentiam intendo, vobis aperte significo, vos non amplius vestros ipsorum esse: *An nescitis, quia non estis vestri, empti enim estis pretio magno?* Quare si impotenter peccare vultis, alias quaerite manus, quia quas habetis, non sunt vestrae; sunt JESU Christi, quae ab ipso manuum suarum perforatarum vulneribus comparatae sunt. Si infamem illam domum frequentare deinceps vultis, alios vobis ad eundem pedes procurate; quos enim habetis, Christi sunt, immensis pedum suorum transfixorum doloribus coempti. Si praeterea indignam illam creaturam plusquam DEUM ipsum amare vultis, aliud vobis coremitte, quod enim geritis nunc in pectore vestro, non est amplius vestrum, sed est illius, qui amore vestri suum sibi crudeli lancea aperiri permisit, & pro immortalis Dominii sui Testimonio, etiam in ipsa gloria sua apertas in sanctissimo corpore suo vulnerum cicatrices servare voluit. Verbo, si peccare vultis, alia membra, alium Mundum,

alias creaturas vobis quaerite, quae contra DEUM vobis serviant; vestra enim membra, Mundus, omnesque creaturae ad DEUM pertinent, quemadmodum & vos ipsi. *Empti estis, non estis vestri: An non igitur haec ratio vos convincit? Et in qua lege scriptum est, inquit S. Augustinus, hominem esse Dominum illius, quod pecunia sua emitur, & DEUM non esse Dominum illius, quod Sanguine suo comparavit? Non perdet homo, quod emit auro suo. Et perdet Deus, quod emit Sanguine suo?* Ah Charissimi, dicat unusquisque vestrum cum Propheta: *non dominetur mei omnis iniustitia.* O DEUS, nunquam permittas, quaeso, ut hanc tibi inferam injuriam, tuque obedientiae me subtraham, Necessitate Servus tuus sum, cum sim creatura tua: sed quantum ex natura subiectus sum, tantum etiam ex liberi arbitrii electione me tibi subijcio. *Creasti me, ut tuus sim, & propter hunc ipsum finem me redemisti; tuus ergo volo esse in aeternum; in terris cum omnimoda voluntatis meae cum tua conformatione, in Coelo cum perfecta transformatione.*

DIS-